

21 Ιουνίου, 1996

[ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, ΚΡΟΝΙΔΗΣ,
Δ/στές]

ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ Δ. Χ"ΚΥΡΙΑΚΟΥ,

Εφεσείων,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΚΑΙ/Η ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Εφεσιβλήτων.

(Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 1344).

-
- 5 Αστυνομική Δύναμη — Προαγωγές — Θέση Αστυνόμου Β' — Αξιολόγηση υποψηφίων — Συστάσεις — Αρχηγός Αστυνομίας — Ο περί Αστυνομίας Νόμος Κεφ. 285, Άρθρο 13(2) και οι περί Αστυνομίας (Προαγωγές) Κανονισμοί του 1989 Καν. 3, 21 και 22 — Η τελική απόφαση προαγωγής ανήκει στον Υπουργό — Κεφ. 285, όπως τροποποιήθηκε με το Νόμο 69/87.
- 10 Έννομο συμφέρον — Διαφοροποίηση μεταξύ του εννόμου συμφέροντος που απαιτείται δυνάμει του Άρθρου 146.2 του Συντάγματος και του εννόμου συμφέροντος για νομιμοποίηση προβολής συγκεκριμένου λόγου ακυρώσεως — Μόνο στην πρώτη περίπτωση αποτελεί θέμα δημοσίου συμφέροντος και μπορεί να εγερθεί σ' οποιοδήποτε στάδιο της διαδικασίας.
- 15 Λέξεις και Φράσεις — "Σύσταση" στους περί Αστυνομίας (Προαγωγές) Κανονισμούς του 1989.
- 20 Η προσφυγή του αιτητή, Ανώτερου Υπαστυνόμου, εναντίον της απόφασης του Υπουργού Εσωτερικών με την οποία προήχθησαν τα ενδιαφερόμενα μέρη στο βαθμό του Αστυνόμου Β' από 15.1.1990, απορρίφθηκε.
- 25 Οι δύο λόγοι της έφεσης κατέληξαν ουσιαστικά σε αμφισβήτηση του δικαιώματος του Αρχηγού της Αστυνομίας, να προβεί σε αξιολόγηση των υποψηφίων.

Η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου απέρριψε την έφεση και αποφάνθηκε ότι:

Από τη διατύπωση τόσο του Άρθρου 13(2) του Κεφ. 285, όσο και των σχετικών Κανονισμών, ιδιαίτερα του Καν. 21, είναι φανερό, ότι ο Αρχηγός έχει όχι μόνο το δικαίωμα αλλά και το καθήκον να προβεί σε συστάσεις προς τον αρμόδιο Υπουργό. Ο όρος "σύσταση" εμπεριέχει την έννοια της αξιολόγησης το βάρος της οποίας, όπως και η σύσταση, εναποτίθεται στους ώμους του Αρχηγού της Αστυνομίας, σύμφωνα με τους περί Αστυνομίας Κανονισμούς. Αυτό είναι φανερό και από τη διατύπωση του Καν. 22, στον οποίο αναφέρεται ρητά ότι ο Αρχηγός μπορεί να προβαίνει, ανεξάρτητα από τις πρόνοιες των Καν. 20 και 21, σε συστάσεις για προαγωγή, αφού αξιολογήσει τη σύσταση του Αστυνομικού Διευθυντή, αφού λάβει υπόψη τους προσωπικούς φακέλους των υποψηφίων και τις γενικές αρχές του Καν. 3. Ενόψει όλων των ανωτέρω, εξάγεται το συμπέρασμα ότι ο Αρχηγός ενήργησε σωστά, όταν αφού μελέτησε τις συστάσεις των Αστυνομικών Διευθυντών, αξιολόγησε τους υποψηφίους.

Ο ισχυρισμός για έλλειψη εννόμου συμφέροντος του εφεσείοντα να στραφεί εναντίον της σύστασης του Αρχηγού, που ηγήθηκε από τους καθ' ων η αίτηση, λόγω του ότι είχε και ο ίδιος συστηθεί για προαγωγή από τον Αρχηγό, δε συνιστά θέμα δημοσίου συμφέροντος που μπορεί να εγερθεί σ' οποιοδήποτε στάδιο της διαδικασίας και συνεπώς αφού δεν εγέρθηκε πρωτόδικα, δεν είναι επιτρεπτό να εγερθεί στην έφεση.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα εναντίον του εφεσείοντα.

Έφεση.

Έφεση εναντίον της απόφασης Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου Κύπρου (Πικής, Δ.) που δόθηκε στις 29 Μαρτίου, 1991 (Προσφυγή αρ. 123/90), με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή εναντίον της απόφασης του Υπουργού Εσωτερικών με την οποία προήχθησαν στον βαθμό του Αστυνόμου Β' τα ενδιαφερόμενα μέρη.

Κ. Ευσταθίου, για τον Εφεσείοντα.

Μ. Φλωρέντζος, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Εφεσίβλητους.

Cur. adv. vult.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα απαγγείλει ο Δικαστής Φρ. Νικολαΐδης, Δ.

- 5 ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δ.: Στις 26.1.1990 δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών με την οποία προάγονταν στο βαθμό του Αστυνόμου Β' τα ενδιαφερόμενα μέρη από 15.1.1990. Την απόφαση αυτή ο αιτητής, που ήταν Ανώτερος Υπαστυνόμος, προσέβαλε με προσφυγή που απορρίφθηκε στις 29.3.1991. Η απόφαση του πρωτόδικου δικαστηρίου εφεσιβλήθηκε και στους λόγους έφεσης που απέμειναν μετά από την απόσυρση αριθμού άλλων, τίθεται ο ισχυρισμός ότι το πρωτόδικο δικαστήριο εσφαλμένα αποφάσισε ότι ο Αρχηγός της Αστυνομίας σύστησε ως προσοντούχους αριθμό υποψηφίων, ανάμεσα στους οποίους τον αιτητή και τα ενδιαφερόμενα μέρη, αγνοώντας ότι η ενέργεια αυτή του Αρχηγού ισοδυναμούσε με αξιολόγηση κατά παράβαση του Καν.22 των περί Αστυνομίας (Προαγωγές) Κανονισμών του 1989, Κ.Δ.Π. 52/89. Ο άλλος λόγος έφεσης ουσιαστικά καταλήγει σε αμφισβήτηση του συμπεράσματος του πρωτόδικου δικαστηρίου ότι τα ενδιαφερόμενα μέρη υπερερεύσαν αισθητά σε αξία έναντι του αιτητή, ενώ το πρωτόδικο δικαστήριο παραγνώρισε τόσο το γεγονός ότι η τελική αξιολόγηση του Αρχηγού όσο και η ανομοιομορφία των στοιχείων που λήφθηκαν υπ' όψη από τον Αστυνομικό Διευθυντή κατέστησαν τη σύγκριση των υποψηφίων ανασφαλής, δυσμενή για τον αιτητή και ανατιολόγητη. Ουσιαστικά και οι δύο λόγοι καταλήγουν σε αμφισβήτηση της αξιολόγησης του Αρχηγού.

- Σύμφωνα με τον Καν. 21 των περί Αστυνομίας Κανονισμών του 1989 προς το σκοπό υποβολής σύστασης προς τον Υπουργό Εσωτερικών για προαγωγή στο βαθμό Αστυνόμου Β' και άνω, ο Αρχηγός αφού ζητήσει για κάθε υποψήφιο τις συστάσεις των Αστυνομικών Διευθυντών ή των Βοηθών Αρχηγών, ανάλογα με την περίπτωση, μελετήσει τους προσωπικούς φακέλους όλων των υποψηφίων, λάβει υπ' όψη τις δύο τελευταίες ετήσιες εκθέσεις αξιολόγησης και έχοντας υπ' όψη τις γενικές αρχές που αναφέρονται στον Καν. 3 αξιολογεί τους υποψηφίους για προαγωγή και αποστέλλει αιτιολογημένη έκθεση για καθένα από αυτούς στον Υπουργό (Άρθρο 13(2) του περί Αστυνομίας Νόμου, Κεφ. 285, όπως τροποποιήθηκε από τους Νόμους 69/87 και 27/89). Σύμφωνα με τον Καν.3 η αρχαιότητα λαμβάνεται υπ' όψη αλλά μεγαλύτερη σπουδαιότητα προσδίδεται στην αξία και τα προσόντα, ενώ πανεπιστημιακό δίπλωμα ή τίτλος σπουδών ή μετεκπαίδευση στο εξωτερικό σε θέματα συναφή με τα καθήκοντα της δύναμης θεωρούνται ως επιπρόσθετο προσόν.

Με λεπτομέρεια τα γεγονότα της υπόθεσης είναι τα ακόλουθα: Ο Αρχηγός της Αστυνομίας ζήτησε από τους Αστυνομικούς Διευθυντές και Διοικητές Μονάδων συστάσεις σύμφωνα με τον Καν. 21(α) των Κανονισμών για κάθε υποψήφιο Ανώτερο Υπαστυνόμο που υπηρετούσε κάτω από την επσ πείρα τους. Ο Αρχηγός 5
τόνιζε ότι θα έπρεπε για σκοπούς ικότητας και ίσης μεταχείρισης των υποψηφίων να συμπληρωθεί σχετικό καθοδηγητικό υπόμνημα και έντυπο. Αφού οι Αστυνομικοί Διευθυντές απέστειλαν τις συστάσεις τους, ο Αρχηγός ασκώντας τις εξουσίες 10
που του παρείχε το άρθρο 13(2) του περί Αστυνομίας Νόμου, Κ.φ.285 προέβηκε σε συστάσεις για κάθε υποψήφιο, απέστειλε δ στις 8.1.1990 στον Υπουργό Εσωτερικών αιτιολογημένη έκθεση για κάθε προσοντούχο υποψήφιο κατ' αλφαβητική σειρά. Στην έκθεση επεσύναψε συγκριτικό πίνακα αξιολόγησης στον οποίο εμφανίζεται η διαβάθμιση που έγινε από τους οικείους 15
Αστυνομικούς Διευθυντές καθώς και τη δική του αξιολόγηση σε χωριστές στήλες. Τέλος απέστειλε τους προσωπικούς φακέλους και όλα τα συναφή στοιχεία των υποψηφίων πάνω στον οποίο βασιζόνταν οι συστάσεις. Στην έκθεση προέβη σε λεπτομερή σχόλια και συστάσεις των υποψηφίων τους οποίους παρουσίαζε 20
κατά αλφαβητική σειρά. Ορισμένοι υποψήφιοι συστήθηκαν απλώς για προαγωγή, άλλοι δε συστήθηκαν σθεναρά.

Είναι η θέση του εφεσεϊοντος-αιτητή ότι από τη μια ο Αρχηγός, εκτός των κριτηρίων που χρησιμοποίησαν οι Αστυνομικοί Διευθυντές, δεν έπρεπε να χρησιμοποιήσει περαιτέρω κριτήρια (αξία και προσόντα), ενώ από την άλλη θα έπρεπε να προβεί σε σύσταση χωρίς όμως να αξιολογήσει τους υποψηφίους. 25

Ουσιαστικά η υπόθεση καταλήγει στο κατά πόσο ο Αρχηγός είχε το δικαίωμα με βάση τους Κανονισμούς να προβεί σε αξιολόγηση των υποψηφίων. Είναι φανερό από τη διατύπωση τόσο του άρθρου 13(2) του Κεφ. 285 όσο και των σχετικών Κανονισμών και ιδίως από τη διατύπωση του Καν. 21 ότι ο Αρχηγός έχει όχι μόνο το δικαίωμα αλλά και το καθήκον να προβεί σε συστάσεις προς τον αρμόδιο Υπουργό. Το άρθρο 13(2) όπως τροποποιήθηκε προνοεί σαφώς ότι "επί τω τέλει της συστάσεως του, ο Αρχηγός αξιολογεί τους υποψηφίους διά προαγωγήν". Πέραν όμως της ρητής πρόνοιας του νόμου είναι αυτονόητο ότι ο Αρχηγός προβαίνοντας σε συστάσεις για προαγωγή θα πρέπει προηγουμένως να προβεί σε αξιολόγηση των υποψηφίων, άλλως οποιαδήποτε σύσταση θα αποτελούσε ουσιαστικά αντιγραφή και απλή επανάληψη των συστάσεων των οικείων Αστυνομικών Διευθυντών. Θα μπορούσε κάποιος ίσως να πει 30
35
40

5 ότι ο όρος "σύσταση" εμπεριέχει την έννοια της αξιολόγησης. Είναι επίσης φανερό ότι οι περί Αστυνομίας Κανονισμοί θέ-
 λουν να εναποθέσουν το βάρος της τελικής αξιολόγησης και σύ-
 10 στασης στους ώμους του Αρχηγού και όχι στους Αστυνομικούς
 Διευθυντές. Το πιο πάνω φαίνεται και από τη διατύπωση του
 Καν.22 στον οποίο αναφέρεται ρητά ότι ο Αρχηγός μπορεί να
 προβαίνει, ανεξάρτητα από τις πρόνοιες των Καν.20 και 21, σε
 συστάσεις για προαγωγή, αφού αξιολογήσει τη σύσταση του
 15 Αστυνομικού Διευθυντή, αφού λάβει υπ' όψη το περιεχόμενο
 του προσωπικού φακέλλου του υποψηφίου για προαγωγή και
 τις γενικές αρχές οι οποίες αναφέρονται στον Καν. 3. Έτσι κα-
 ταλήγουμε ότι ο Αρχηγός σωστά ενήργησε όταν, αφού μελέτησε
 τις συστάσεις των Αστυνομικών Διευθυντών, αξιολόγησε τους
 20 υποψηφίους. Περαιτέρω, με τους πίνακες με τους οποίους συ-
 νόδευσε τη σύσταση έδωσε την ευκαιρία στον Υπουργό να πα-
 ρακολουθήσει τον τρόπο με τον οποίο έγινε η αξιολόγηση, ενώ
 η λεπτομερής σύσταση για κάθε υποψήφιο βοηθούσε στο σχημα-
 τισμό καθαρής εντύπωσης. Θα πρέπει στο σημείο αυτό να ανα-
 φερθεί ότι η τελική απόφαση προαγωγής ανήκει στον Υπουργό
 (βλέπε άρθρο 13(1) (2) (3) του Κεφ. 285 όπως τροποποιήθηκε με
 το άρθρο 6 του Νόμου 69/87).

25 Εν όψει όλων των πιο πάνω η έφεση πρέπει να απορριφθεί
 και τόσο η πρωτόδικη απόφαση, όσο και η διοικητική πράξη να
 επικυρωθεί.

30 Πριν όμως τελειώσουμε θα πρέπει να ασχοληθούμε και με
 ένα σημείο το οποίο ήγειρε ο ευπαίδευτος συνήγορος των καθ'
 ων η αίτηση. Ανέφερε ότι αφού ο εφεσείων είχε συστηθεί από
 τον Αρχηγό δεν μπορούσε να στραφεί εναντίον της σύστασης
 γιατί, αφού δε ζημιώθηκε από την πράξη του Αρχηγού, εστερεί-
 35 το εννόμου συμφέροντος, δε νομιμοποιείται και συνεπώς η υπό-
 θεση. Θα έπρεπε να απορριφθεί. Από τον τρόπο που έγινε η σύ-
 σταση και τη διαβάθμιση που χρησιμοποιήθηκε (άλλοι υποψήφι-
 35 οι συστήθηκαν απλώς και άλλοι σθεναρά), αναμφίβολα ο αιτη-
 τής-εφεσείων επηρεάστηκε δυσμενώς και συνεπώς νομιμοποιεί-
 ται να εγείρει το σχετικό σημείο. Εν πάση περιπτώσει, το σημείο
 δεν είχε εγερθεί ενώπιον του πρωτόδικου δικαστηρίου και συνε-
 40 πώς δε θα μπορούσαμε να το εξετάσουμε. Δεν παραγνωρίζουμε
 το γεγονός ότι η ύπαρξη ή μη εννόμου συμφέροντος αποτελεί θέ-
 μα δημόσιου συμφέροντος και συνεπώς μπορεί να εγερθεί σε
 οποιοδήποτε στάδιο της διαδικασίας. Όμως η παρούσα υπόθεση
 διαφοροποιείται από την περίπτωση της ύπαρξης εννόμου συμ-
 φέροντος που προβλέπει το Άρθρο 146 του Συντάγματος. Δεν

τίθεται θέμα εννόμου συμφέροντος ως προϋπόθεσης καταχώρησης της προσφυγής εναντίον της απόφασης, αλλά θέμα νομιμοποίησης προβολής του συγκεκριμένου λόγου. Η δυνατότητα του αιτητή να εγείρει το συγκεκριμένο σημείο, η νομιμοποίησή του με άλλα λόγια να στραφεί εναντίον της σύστασης, δε συνιστά θέμα δημόσιου συμφέροντος και συνεπώς δεν μπορεί να εγερθεί κατ' έφεση, αν δεν είχε εγερθεί πρωτόδικα. 5

Εν όψει όλων των πιο πάνω η παρούσα έφεση απορρίπτεται, η πρωτόδικη απόφαση και η διοικητική απόφαση επικυρώνονται με έξοδα εναντίον του εφεσείοντος. 10

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.